

Forfatter: Bording, Anders

Titel: Om skønt ey nogen kand paa Jorden her opstige

Citation: Bording, Anders: "Om skønt ey nogen kand paa Jorden her opstige", i Bording, Anders: *Digte. - 1984*, udg. af ERIK SØNDERHOLM, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, 1984-86, s. 166. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-bording01val-shoot-workid96437.pdf> (tilgået 19. september 2021)

Anvendt udgave: Digte. - 1984

71. [Den Høj ærværdige GUDs Mand D. Hans Svane, Til en vel-forskyt Ære-Minde. Begravet den 11 Augusti 1668.]

☒ Om skønt ey nogen kand paa Jorden her opstige
Til den Fuldkommenhed/ at hand sig frj kand sige
For dig/ O Libitjn/ hand jo sin skyldighed
Aflegge maa til dig/ och gaae til grafven need:
Vort svage Kjød och Blood sig der paa dog forgriller/
At du saa vredelig dit dræbe-verk bestiller/
Och dennem snarist hen af Verden rykker bort/
Hves lefnet kunde meest i Verden nytte giort.
J den sted du din Ret ey nær saa snart udfører/
Med dennem/ hves Udyd och Arrighed mand hører/
Och seer med hjertens harm/ at voxe dagligen.
Ney/ Rosen brydes af! Men Tornen staaer igien!
Vor anden Samuel och Ærche-Biskop Svane
167 Du for utidelig henreefst fra Kirkens Fane/
Som hand med største prjs har baaret oc opract
Mod vrang Secters sverm/ oc hindret deris act.
Du veedst hvad Fyrighed och Fljd hand loed fornemme/
Til Kongens Arfve-Ret och Herlighed at fremme:
Samt och at hand ey som en falsk Abiathar
Sit Ja gaf til Uraad/ men stedse trofast var.
Du saaest/ at hand ey til den Ærche-titels Ære/
Som Kongen hannem/ frem for andre/ gaf at bære/
Var kommen/ uden ved de rene Dyders Jd/
Som hannem hafde fuldt fra Barndoms første Tjd.
Dig var bekjendt/ hvor høyt hand stoed hos dem opskrefven
Som elske Retvjsshed: Hvor dannis och belevnen:
Hvor høyfornuftig/ lærd/ oprictig/ ære-kjær
Och ynndefuld hand var blant os paa Jorden her.
Sin store Daniel/ hvis skrifter hand forklarde/
Til for-skrift hand sig toeg/ och til hans Lefnet svarde
Med Bønner/ Ædruhed och et bestandigt Mood/
Hvor ved hand klippe-fast imod al Afvind stoed.
Ja kortelig/ alt det/ som hand fornãm/ at være
Sin Gud/ sin Konning och sit Fødeland til ære/
Det var/ och bleef/ indtil det sidste Dødsens værk/
Hans ædle tankers och bedrifters øye-merk.

☒ Men see/ jeg mig forseer/ med Døden her at laste.
Naturen ofven fra befalning fik/ at haste
Med hannem til det maal/ som er alt Kjød bestemt/
Och løse kroppens aag/ som hand var under klemt.
Hans høyt-opljuste Sjæl var alt for Himmel-værdig/
Til her blant os at bo: Thi gjorde den strax færdig/
Och ikke bad om frist/ men gladelig opfoer
Til Himlens høye Sal och Englers Jubel-Choor.
Der hafver den sit Hjem och Verne-bolig fundet:
Der lefver den i Fred/ och hafver sig tilvundet
En ævig Adel-Ret/ och Ljfsens ære-krands/
Och er trind om bekled med Stjerne-pract och glands.
Saa fik da grafven her af hannem intet andet/
End det/ som kunde dog ved magt ey længe standet:
168 Thi som det var af Jord/ det nu til Jorden gaaer/
Och der til Dommedag sig ud at hvile faaer.
Den anden rest/ som er hans høye Dyders Rycte/
Tør och ey midlertjd for undergang sig frycte.
Naar gylden tafle-skrift och marmor-graf forgaaer/
Vor store Svanes Lof end da ved lige staaer.

Bording, Anders, *Digte*. - 1984, 1984-86

A. Bording.